DIN „RESORTURILE INTIME" ALE FOTBALULUI HUNEDOREAN

Orice s-ar spune, ne-am simțit mai bine la antrenamentele echipelor vizitate, în discuțiile purtate în aer liber cu antrenorii, jucătorii si membrii unor secții de fotbal de la *Deva*, *Hunedoara* și *Călan*, decît la sediul comisiei regionale de fotbal. Nu numai pentru că în teren se simțea mai bine pulsul activității fotbalistice locale, ci și pentru că briza inițiativei n-a reușit să alunge din munca acestei comisii aerul închis al unei munci rutiniere, îngust-organizatorice.

Nimeni nu poate nega necesitatea unei minuțioase programări, omologări și urmăriri a campionatelor raionale și regionale. Dar aceasta nu poate constitui unica direcție în activitatea unei comisii regionale de fotbal.

Am întrebat pe președintele acestei comisii, tov. ION STRĂJAN, dacă în atenția comisiei au stat echipele divizionare din regiune, dacă au analizat, de pildă, activitatea nesatisfăcătoare desfășurată la asociațiile *Minerul Lupeni* și *A.S. Cugir*, sesizată de altfel și prin două anchete efectuate de revista noastră.

Răspunsul a fost categoric și... autocritic : nu !

Am mai avut o întrebare pentru comisia regională de fotbal : ce a întreprins, concret, pentru completarea numărului de antrenori și tehnicieni, pentru calificarea celor existenți la nivelul corespunzător jocului modern ?

Situația scriptică este necorespunzătoare, înlăturînd orice echivoc : din 39 antrenori de fotbal aflați în cuprinsul regiunii *Hunedoara*, doar 17 activează și dintre aceștia numai doi au categoria a doua : unul fiind din *București* iar celălalt... neactivînd !

DE VINA ESTE ASOCIAȚIA

Despre stadionul asociației *Mureșul Deva*, am scris și noi, și alte ziare, iar „reflectorul" televiziunii a relevat și el situația necorespunzătoare de aci. Ceea ce nu s-a precizat însă este situația financiară de neinvidiat a acestei asociații sportive. Și cum la „omul sărac, nici boii nu trag", stadionul orășenesc, inaugurat în anul 1958, a scos imediat la iveală grave defecțiuni de construcție a tribunei, apa infiltrîndu-se pînă la încăperile aflate sub ea, degradîndu-le deopotrivă. De aceea acum, deși stadionul e în reparație, la teren nu există nici o instalație sanitară.

Copil care are doi tați (*Trustul minier* și cel de *construcții*), *Mureșul Deva* nu primește ajutor consistent de la nici unul. Și dacă n-ar fi Consiliul orășenesc pentru educație fizică și sport, situația echipei ar fi și mai precară.

E cazul deci să subliniem că aci, preponderența o are nu lipsa de inițiativă ci lipsurile materiale ale unei asociații care ar trebui să fie ajutată să poată reprezenta într-adevăr acest oraș-reședință administrativă. Sau, dacă se ajunge la concluzia că o asemenea echipă nu are o bază viabilă, să nu ne mai furăm căciula. Fotbalul, ca și dragostea, nu se face cu de-a sila...

Dar sacrificii necesită amîndouă!

DIALOG PE... SMOG !

Cuvînd englezesc, denumind prin amalgamare, fumul și ceața londoneză (smoke + fog) „smog"-ul găsește la Hunedoara, în acest început de iarnă, un autentic corespondent.

Brigada era prezentă la unul din ultimele antrenamente ale *Metalului*. În teren tot lotul, cu excepția lui *Bascacov* despre care nimeni nu mi-a putut spune de ce absentează. Antrenamentul era condus de *Gică Bărbulescu* și *Pîrvu Abagiu*. Pe margine — noi și interlocutorii noștri : *Romulus Gruiță*, vicepreședinte al Consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport, *Constantin Scurtu* și prof. *Florian Duță*, secretari ai clubului *Metalul*, cîțiva suporteri, cîțiva copii.

De pe tribunele golașe (orice ați spune, stadionul e trist astfel) privirile poposesc asupra tinerilor aflați în plin efort. Mă întreb dacă jucătorul sesizează diferența dintre liniștea antrenamentului și „liniștea" tribunelor încremenite duminică la meciuri...

— *De pe vremea primei divizii n-am mai avut tribunele pline*, ne spune cu nostalgie prof. FL. DUȚĂ. *Și e cam mult de-atunci...*

— Cîți spectatori aveți de obicei ?

— *3—4 mii ! În plus mai sîntem „blagosloviți" din cînd în cînd de Pronosport care ne programează meciurile după masă, la concurență cu meciurile televizate...*

— Aveți totuși un potențial de spectatori apreciat la peste 30 000.

— *Este totuși o mare diferență între cei care susțin concret, material, echipa noastră, și cei care o iubesc de la... distanță, sau numai la „zile mari"*, ne spune C. Scurtu. *Dacă am reușit să activizăm această forță virtuală am depășit cu mult venitul de peste 360 000 de lei planificat pe anul în curs.*

— *Primii înscriși la cuvînt ar trebui să fie, după părerea mea,* spune R. GRUIȚĂ — *cei 21 de jucători și cei doi antrenori. Pentru că de ei depinde în primul rînd atragerea spectatorilor la meciuri, „rentabilizarea" acestui sport-spectacol. Este adevărat că materializarea într-un viitor apropiat a proiectelor de utilare a stadionului cu instalație de nocturnă ca și de regazonarea terenului, ar constitui o invitație adresată miilor de spectatori hunedoreni. Dar ea va trebui să poarte și semnătura fiecărui component al echipei !*

— *Ghidîndu-ne după faptul că echipa este mult întinerită (media de vîrstă 23 de ani)* — precizează C. SCURTU, *că elementul localnic începe să se stabilizeze, am înclina să gîrăm o asemenea iscălitură. Dar dacă ne reamintim sancțiunile date nu de mult de către asociație jucătorilor Grozescu, Popa, Mercea și Păunescu, pentru abateri de la etica sportivă, n-am mai face-o. Să nu uităm nici criticile aduse comodității antrenorului Bărbulescu ca și tendinței de practicism îngust a antrenorului secund Pîrvu Abagiu.*

— *Așa cum cei mai mulți dintre noi ne străduim să dobîndim o bună calificare în diverse meserii,* ne spune jucătorul GAVRILĂ STEINER, *vrem totodată ca și calificarea fotbalistică să nu rămînă în urmă.*

— Pentru că tot ai atins acest punct al simbiozei meserie-școală-fotbal, tare nevralgic pentru unii „divizionari", te-aș ruga să-mi spui cum te descurci, să zicem, într-una din zilele obișnuite ale săptămînii ?

— Cel mai greu mi se pare păstrarea balanței în echilibru : cursurile școlii de maiștri (sînt elev în anul III la Aschietori metale) se desfășoară zilnic, după masă, între orele 17—21, iar dimineața se împarte între servici (lucrez la O.S.M. II) și antrenament. Accept însă toate sacrificiile ce derivă de aici, pentru că fotbalul reprezintă pentru mine prezentul, iar școala și meseria — viitorul. Și n-am voie să păcălesc nici pe unul nici pe celălalt, de fapt pe mine însumi. De aceea sînt complet deficitar la „capitolul timp liber" și, de ce nu aș spune-o, obosit. Nu peste multă vreme însă voi termina școala și cum am doar 23 de ani...

Paul SLAVESCU

OPINII

În nenumărate scrisori, cititorii revistei noastre își spun părerea asupra anumitor aspecte din fotbalul nostru. Începînd cu numărul de azi facem loc în coloanele noastre acestor idei, în speranța că vor ajuta la munca de redresare a fotbalului nostru.

● **GHEORGHE ANA, student, București :** „Cred că unele dintre cele mai mari lacune ale fotbaliștilor noștri fruntași sînt cele de ordin psihic. După cum s-a observat în ultimul timp, în toate sporturile — și deci și în fotbal — unul din factorii care contribuie într-o măsură tot mai mare la realizarea succeselor îl constituie pregătirea morală și de voință, dorința puternică de a învinge. Selecționarea unui sportiv în echipa reprezentativă a țării reprezintă o mare cinste, el fiind chemat să contribuie la sporirea prestigiului internațional al României. De aceea nu pot să-mi explic cum de nu înțeleg fotbaliștii noștri să răspundă onoarei ce li se acordă, în jocurile internaționale pe care le dispută. După unul sau două goluri primite din greșelile noastre, ei se pierd cu totul, renunță la luptă, se resemnează, devin simpli spectatori. Sau invers : dacă au de recuperat un gol sau două și, după o dominare insistentă dar haotică, nu reușesc să marcheze, se enervează, își pierd luciditatea, devin duri și uneori recurg la faulturi grosolane. Această situație a fost întîlnită atît la echipele de club cît și la cea națională. Cred că trebuie insistat foarte temeinic asupra acestei chestiuni".

● **IULIU WEBER, lăcătuș montor la Uzina mecanică din Cugir :** „Doresc din toată inima redresarea fotbalului românesc dar ea poate avea loc numai printr-o nouă organizare care se tărăgănează cam mult pe la F.R. Fotbal, deși se anunțase că pînă la 15 octombrie 1967 se va cunoaște sistemul de desfășurare a campionatelor pe 1968—1969. Dar am intrat în 1968 și noul sistem încă n-a fost dat publicității. Iată propunerile mele (și nu numai ale mele): Divizia A — 16 echipe. Divizia B — două serii a cîte 16 echipe. Divizia C — patru serii a cîte 16 echipe, campionatul republican de juniori să fie în așa fel organizat încît la fiecare meci de A, B sau C, juniorii să joace în deschidere ; campionatele să se dispute astfel : turul — primăvara, returul — toamna. Cît despre echipa națională, propun, mai întîi de toate, să se aducă un antrenor străin".

● **EUGEN IANCU, Cluj :** „E timpul să se facă operă pozitivă în fotbal prin toate mijloacele de propagandă vizuală, care să combată indolența, dezinteresul, plafonarea. Dar după comportarea incalificabilă a Progresului și Petrolului în meciul disputat astă toamnă pe „Republicii", televiziunea atotiertătoare ne-a oferit, la mai puțin de o săptămînă, un alt „recital Progresul", la un nivel sensibil egal cu primul. Oare nu era normal ca televiziunea să refuze transmisia și să devină în acest fel un stimul pentru jucătorii care evoluează sub privirile a milioane de telespectatori ? De ce nu face televiziunea o selecție a spectacolelor fotbalistice pe care le transmite ?"

„ÎNVINGĂTORII PĂREAU OBOSIȚI"...

FRAGMENT DIN ROMANUL CU ACELAȘI NUME, DE LUCIAN CURSARU, ÎN CURS DE TIPĂRIRE

Literatura inspirată de lumea fotbalului se va îmbogăți cu o nouă lucrare. E vorba de romanul **„Învingătorii păreau obosiți"** de Lucian Cursaru, aflat în tipărire la Editura tineretului.

Reproducem mai jos un fragment din unul din capitolele romanului care poartă chiar titlul acestuia : „Învingătorii păreau obosiți".

Ziua aceea ar fi putut să fie nespus de frumoasă, de o frumusețe perfectă, ca un cer mediteranean albastru și limpede sau asemeni unui răsărit de soare. Pe aceste dimensiuni de o accentuată certitudine își construise el acea bucurie de sfîrșit de campionat, cînd totul arăta că ei sînt supremii învingători într-o întrecere dură, obositoare, în care cursese multă sudoare, se amestecaseră patimi și capricii, deznădejde și anxietate, se aruncase cu sticle de suc pe teren, se oferiseră bani în forme nu prea rafinate, se încasaseră pe bilete sute de miloane, se scriseseră mii de articole de ziar veștejite curînd de banalitatea lor fundamentală. Travestite sau nu, problemele fotbalului erau aceleași : victorii încurajatoare și căderi nepermise, promisiuni pentru viitor care niciodată nu se schițau, tăceri și viduri, antrenori opaci bovarizînd, contemplînd cifre fatidice și scheme de împrumut cu care își ocrotesc funcțiile, jucători cu valizele pregătite din vreme acolo unde echipele lor făceau drumul înapoi, pe povîrnișul desuetudinii, vacanțe rapide la munte și la mare, microbiști agonizînd fără priza lor de stupefiant, mîngîind generos cu privirile firmelor agenților de pariuri, forfecînd știrile cele mai năstrușnice, rechemînd, pe marginea trotuarelor puținele meciuri plăcute.

În ziua aceea erau asemeni unor actori care își iau rămas bun de la public, niște actori de altă dată, obosiți de turnee, de nopți dormite în vagoane de tren și hoteluri proaste, de scene incomode, reci și igrasioase. Dacă se respectă, caută să acopere cu toate mijloacele micile degradări, decorurile uzate, costumele plesnite la subsuori, rochiile pătate, slinoase, indiferența partenerilor care nu-l mai aud bine pe sufleur și atunci sar fără scrupule, replici întregi schimbînd în taină priviri complice.

Teoretic și ei erau niște actori, fiecare meci o reprezentație dramatică, cu text neprevăzut, tristă sau dulceagă, rolurile distribuindu-se de fiecare dată altfel, spontan, încît junele-prim putea ajunge ușor bufon, fluierat nemilos de galerie. Acum suita de spectacole se încheie, urcaseră un drum abrupt smulgînd punct după punct, răsturnînd calculele hîrtiei făcute întotdeauna cu emfază și mult prea devreme, spulberînd plăsmuirile chinuitoare ale adversarilor, scăpaseră atît de lejer de urmăritori încît simțeau parcă fierbințeala invidiei acestora, așa cum simți o respirație trimisă în obraz sau niște lespezi încălzite de soare pe care le calci.

Astăzi jucau într-un oraș universitar și Florin știa că aici, în mod absurd, aveau cel mai adesea trac, jucau încordat, căpătau o rigiditate, o stare psihică specială. Studenții fac, în general o galerie înfocată și continuă, secundă, cu secundă, cu o vitalitate care, pe teren, te hărțuiește și-ți despică nervii. Uneori, un grup de gălăgioși pune privirea pe cîte un jucător și-l pisează cu tot felul de cuvinte — chiar și invective — pînă ce acesta își pierde calmul, își înjumătățește rezistența psihică și cu un moral zdruncinat va juca dezordonat, crispat, cu ochii la public, bîlbîindu-se destul de stîngaci, trăind pînă la sfîrșitul meciului o resemnare impusă sau o isterie dureroasă.

În definitiv, toate sentimentele, toate calitățile creierului și spiritului pot fi exploatate pentru o cauză. De ce nu ar fi sportul această cauză ?

Asistase odată la București la un meci din categoria B. Un grup de spectatori indecenți și nedrepți se luaseră la hartă cu portarul echipei adverse, bineînțeles din tribună, condamnîndu-l cu răutate nu pentru niște greșeli flagrante săvîrșite în acel meci sau pentru o conduită necorespunzătoare, ci fiindcă în urmă cu circa zece ani acel portar primise prea ușor un gol, de la mare distanță într-un meci internațional în care grupul de gălăgioși uitase așa, toată echipa națională jucase prost și ratase calificarea. Omul acela, portar în declinul carierei, argintat pe la tîmple și obosit poate de trecerea timpului, poate de viață nesportivă, mai avea deci de suportat, cu toate că trecuseră ani, reproșurile furioșilor. Dar sinceritatea lor era de fapt o provocare, căci legînd trecutul de prezent, aceștia se gîndiseră cu o relativă sărăcie a minții, că pot obține un avantaj pentru echipa lor favorită aflată acolo, pe teren, și nu în cea mai bună situație.

Florin își pierduse de mult iluziile că spectatorii sînt cu toții oameni sinceri, joviali și mărinimoși, îmbătați doar de frumusețea neprihănită a sportului.

În genere, oamenii sînt ființe extrem de complicate, iar spectatorii mai complicați decît ființele obișnuite. Știa cît este de periculoasă antipatia galeriei, judecățile ei arbitrare, dragostea orgolioasă și trufașă pentru echipa locală, acele strigăte pătimașe care zăpăcesc pe antrenori, covîrșesc pe mulți arbitri, declanșează deseori lupta oarbă și dură de pe teren. Ca niște ciudate relee, orașele de provincie captează, prin cîțiva inși, tocmai aceste elanuri pătimașe, care hipertrofiază spectacolul sportiv după bunul lor plac. O dată la T... un oraș aparent liniștit și cuminte, chiar din regiunea lor, abia apăruseră pe teren pentru încălzire, nu luaseră două guri de aer și haidamacii, prinzînd viață, începuseră fluierăturile cu o necuviință dușmănoasă. Că totul fusese premeditat, se vedea limpede : pe teren planau și aterizau bucăți solzoase de mămăligă, aduse cu grijă de acasă, căci după cîte știa, nici un bufet de pe stadion nu vinde tocăniță cu mămăligă...

CUPA „30 DECEMBRIE"

SIBIU. — În organizarea consiliului sindical al orașului și cu sprijinul comisiei orășenești de fotbal, în localitate a fost organizată o competiție fotbalistică de masă, dotată cu „Cupa 30 Decembrie", la care au participat tineri fotbaliști nelegitimați.

Întrecerea s-a bucurat de un mare succes (au participat 20 de echipe) iar jocurile au fost viu disputate, desfășurate într-o perfectă ținută sportivă. În finala cupei s-au întîlnit Automecanica și I.H.R. După un joc de nivel tehnic satisfăcător, Automecanica a obținut o victorie meritată cu 2—1 (1—0). Golurile învingătorilor au fost înscrise de Dragoman și Mănase, în timp ce pentru învinși a marcat Dumitru.

Echipelor finaliste li s-au decernat premii în valoare de 1.500 de lei (constînd din echipament sportiv). De asemenea, formația învingătoare a primit „Cupa 30 Decembrie", ediția 1967.

GH. TOPÎRCEANU
corespondent

GALAȚI. — Recent s-au încheiat întrecerile din cadrul „Cupei 30 Decembrie" — pentru juniori. Organizată sub egida Clubului sportiv orășenesc, competiția s-a bucurat de succes. Trofeul a revenit formației **Gloria C.F.R.**, urmată, în ordine de Siderurgistul, Oțelul, Ancora, Liceul industrial metalurgic, Ș.U.T. Cu acest prilej s-au remarcat o serie de tineri care, pregătiți cu atenție, pot constitui schimbul de mîine (atît de necesar) al fotbalului gălățean. Printre evidențiați : V. Dănăilă, I. Nicolau, C. Pîrlog, C. Chiriazic, C. Maghiar, C. Gîndac, Al. Popovici, T. Tărășilă, M. Popescu, Stelian Popa.

GH. ARSENIE
corespondent

BUCUREȘTI. — Asociația sportivă Vulcan a organizat „Cupa 30 Decembrie" la fotbal la care au participat — sistem eliminatoriu — echipe din diferite sectoare ale uzinei. În finală s-au întîlnit „sectorul mecanic șef" cu „mecanica reductoare". După o repriză încheiată cu un scor alb, „mecanica reductoare" înscrie de două ori prin Tîrnoveanu și Moraru, cucerind trofeul.

NICOLAE D. NICOLAE
corespondent